

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobkyně: **SERDŽO, s. r. o.**, IČO: 27334112,
sídlem Dukelských hrdinů 393, 407 21 Česká Kamenice,
zastoupena Mgr. Pavlem Francem, advokátem,
sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**,
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 15 Praha 1,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **město Česká Kamenice**, IČO: 00261220,
sídlem náměstí Míru 219, 407 21 Česká Kamenice,
zastoupeno Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Hládkov 701/4, 169 00 Praha 6,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2019, č. j. MMR-37733/2019-83/2549,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 19. 11. 2019, č. j. MMR-37733/2019-83/2549, a rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 19. 6. 2019, č. j. KUUK/84996/2019/UPS, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2019, č. j. MMR-37733/2019-83/2549, jímž bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 19. 6. 2019, č. j. KUUK/84996/2019/UPS. Tímto rozhodnutím krajský úřad podle § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí Městského úřadu Česká Kamenice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 5. 2014, č. j. SÚ-2694/14-VD-940/2013, (dále jen „stavební povolení“), věc vrátil stavebnímu úřadu a podle § 99 odst. 3 správního řádu určil, že účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci rozhodnutí v přezkumném řízení. Předmětným stavebním povolením stavební úřad na žádost žalobkyně povolil provedení stavby „*Změna stavby před dokončením a přístavba k rodinnému domu na pozemku pozemková parcela číslo XA, stavební parcela XB v katastrálním území X*“. Žalobkyně současně v žalobě požadovala, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí krajského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že krajský úřad ve svém rozhodnutí zcela ignoroval závazný právní názor rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2017, č. j. 15 A 59/2016-78, a své rozhodnutí postavil na nesprávných právních závěrech založených na zjištěních nemajících oporu ve spisu. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí toliko konstatoval, že se ztotožňuje se závěry krajského úřadu. Žalobkyně proto považovala napadené rozhodnutí i rozhodnutí krajského úřadu za nepřezkoumatelná a nezákonná.
3. Podle žalobkyně nebyla prokázána existence negativních jevů narušujících pohodu bydlení. Připomněla, že samotná stížnost místních obyvatel je v tomto směru nedostačující, a podotkla, že závazné stanovisko Magistrátu města Děčín ze dne 25. 8. 2015, č. j. MDC/71189/2015, jímž krajský úřad „doplnil dokazování“, označilo malírnu za zdroj neovlivňující hodnoty imisních koncentrací v dané lokalitě, resp. nepovažovalo ji za zdroj, jehož umístěním by došlo k překročení platných imisních limitů. Také měření emisí provedené dne 28. 11. 2015 akreditovanou zkušební laboratoří EMITEP s. r. o. podle žalobkyně vedlo k závěru, že množství TOC vypouštěných z provozovny malírny je velmi nízké koncentrace. Krajský úřad i přesto vyslovil, že kromě úniku škodlivých těkavých látek z organických rozpouštědel je malování a vypalování barev zdrojem úniku pachových látek; filtrace sloužící k zachycení škodlivých těkavých látek nezachytí větší množství unikajících pachových látek. Tyto závěry krajského úřadu jsou podle žalobkyně nepodložené a nepřezkoumatelné. Dodala, že krajský úřad „doplnil dokazování“ také o závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší ze dne 30. 10. 2013, č. j. OZP/85021/2013/Fri, v němž byly stanoveny podmínky pro provoz žalobkyně (např. povinnost zavírat okna sousedící s bytovou zástavbou a ukládat barvami potřísněný materiál v uzavřených PVC nádobách a likvidovat jej odborně způsobilou firmou. Z toho krajský úřad podle žalobkyně dovodil, že kromě občanů dané lokality otázku zápachu jako látky, kterou nelze zachytit a která je trvalým faktorem znehodnocujícím kvalitu prostředí, uchopil i Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dotčený orgán. Tento postup krajského úřadu žalobkyně odmítla a zdůraznila, že závazné stanovisko ze dne 30. 10. 2013 bylo vydáno ještě před vydáním stavebního povolení a před uvedením její provozovny do provozu a nikde se v něm neuvádí, že by mělo jít o opatření k omezení negativních jevů v podobě pachových látek, tudíž ani nemůže osvědčit existenci pachových látek v lokalitě, o jejichž přítomnosti nebo nebezpečí úniku do okolí se nijak nezmiňuje. Opačný výklad by podle žalobkyně vedl k absurdním důsledkům, že by se z podmínek závazného stanoviska vztahujících se ke všem v úvahu přicházejícím situacím presumoval negativní dopad staveb i za situace, kdy budou povolené stavby provozovány v souladu se stanovenými podmínkami a potenciál jejich negativních dopadů zůstane nenaplněn. Tvzení krajského úřadu, že další dokazování v tomto směru nelze provést, nezbavuje podle žalobkyně krajský úřad povinnosti prokázat existenci negativních jevů v podobě obtěžování pachovými látkami v dané lokalitě, chce-li z této skutečnosti při rozhodování vycházet. Žalobkyně podotkla, že nemůže jít k její tíži, že krajský úřad neprovedl místní šetření nebo nevyužil nástrojů sledování zdrojů pachů. Shrnula, že pokud krajský úřad dostatečně neprokázal existenci zápachu v lokalitě, nemůže jeho rozhodnutí o zrušení stavebního povolení obstát. Krajský úřad tedy podle žalobkyně v rozporu se závazným právním názorem zdejšího soudu nedoplnil dokazování tak, aby prokázal existenci nadměrného objemu pachových látek v ovzduší, a přesto setrval na svém původním závěru, který nemá oporu ve správním spisu. Doplnila, že postup krajského úřadu hraničí se svévolí a vzbuzuje pochybnosti, zda krajský úřad nerozhoduje tendenčně s cílem žalobkyni poškodit.

4. Žalobkyně připomněla, že kromě existence obtěžování pachovými látkami bylo třeba prokázat také původ těchto látek v jejím provozu. Krajský úřad však podle žalobkyně dokazování v tomto smyslu neučinil a vůbec neověřil původce jím tvrzených pachových látek v ovzduší. Závěr krajského úřadu, že je zjevné, že provozem malírny by byl občanům dané lokality způsoben trvalý diskomfort v podobě obtěžující pachové zátěže, nemá žádnou oporu ve správním spisu, ani není zřejmé, z čeho krajský úřad tuto zjevnost dovodil. Závěry krajského úřadu a žalovaného týkající se původu negativních jevů v jejím provozu proto žalobkyně označila za nepřezkoumatelné. Podle žalobkyně krajský úřad bagatelizoval povinnost prokázat intenzitu narušení pohody bydlení negativními jevy v podobě obtěžování pachovými látkami, neboť uvedl, že jakákoli újma v podobě trvalé bytí neměřitelné pachové zátěže by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikne žalobkyni zrušením pravomocného stavebního povolení. Zdůraznila, že takové závěry z ničeho nevyplývají a není zřejmé, na jakých myšlenkových základech či rozhodovací praxi krajský úřad staví a jak vážil konkrétní okolnosti případu. Dodala, že je třeba uvážít, že každý nový záměr s sebou nese riziko imisí zahrnující nový objem znečišťujících látek v ovzduší (např. z důvodu topení pevnými palivy).
5. Podle žalobkyně krajský úřad posoudil jí vznikající újmu nezákonně a nepřezkoumatelně, vůbec se nepokusil újmu od žalobkyně zjistit, ačkoli se jedná o řízení ovládané zásadou vyšetřovací, tedy v rozporu s § 3 správního řádu upustil od zjišťování skutečného stavu věci. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že jí nevzniká újma, neboť nástavba stávajícího objektu byla v souladu se zákonem a lze ji dodatečně povolit. Podle žalobkyně je zcela nepřipustné, aby krajský úřad zrušil celé stavební povolení, ačkoli podstatná část stavby, v rámci stavebního povolení snadno identifikovatelná, byla povolena v souladu se zákonem i s územně plánovací dokumentací. Žalobkyně podotkla, že v důsledku postupu krajského úřadu nemůže užívat ani ty stavební úpravy, o jejichž zákonnosti nikdo nevznesl pochybnost, a musí podstupovat další správní řízení o jejich dodatečném povolení. V tom

žalobkyně spatřovala další újmu, kterou měl krajský úřad zohlednit. Újmu pak podle žalobkyně představuje také nemožnost povolit provoz předmětné stavby, provozovat ji a pokračovat v podnikatelské činnosti, čímž žalobkyně přichází o zisk, který by jí náležel. Žalobkyně trvala na tom, že krajský úřad posoudil újmu jí vzniklou nedostatečně. Poznamenala, že pořizovala celý objekt za účelem zřízení malírny skla a přilehlého bydlení pro zaměstnance, v případě zrušení stavebního povolení je tak celá investice do pořízení nemovitosti, stavebních úprav a vybavení malírny skla v souhrnné výši 9 903 451,23 Kč zcela zmařená, neboť pro daný objekt nemá využití.

6. Žalobkyně dále nesouhlasila s názorem krajského úřadu, že jakákoli újma v podobě být neměřitelné avšak trvalé pachové zátěže způsobené provozem předmětné stavby by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikne žalobkyni zrušením nezákonného stavebního povolení, resp. zmařenou investicí. Žalobkyně poukázala na to, že sám krajský úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že pouze z důvodu toho, že v průběhu přezkumného řízení nebyla provozovna užívána, nemohl přistoupit k využití nástrojů sledování zdroje pachů (olfaktometrie). Žalobkyně odmítla tvrzení krajského úřadu, že je pachová zátěž neměřitelná, a dodala, že neměřitelná je pachová zátěž jen v případě, že neexistuje, tudíž se nemůže jednat o trvalou zátěž. Zdůraznila, že nemožnost provést olfaktometrii kvůli nucenému přerušení provozu jí nemůže být přičítána k tíži. Uvedený zobecňující a nepodložený závěr krajského úřadu pak podle žalobkyně vůbec nelze aplikovat na daný případ, neboť krajský úřad neprokázal ani existenci obtěžování okolí pachovými látkami, ani jejich původ v provozu žalobkyně nebo jejich intenzitu. Žalobkyně uzavřela, že pokud krajský úřad uvedené skutečnosti nezkoumal, nemohl provést ani skutečné poměrování újem. Žalovaný podle žalobkyně uvedeným rozporům a pochybením krajského úřadu toliko přihlížel, aniž by se zabýval způsobem, jak krajský úřad posouzení újmy vypořádal. V tom žalobkyně spatřovala nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že krajský úřad postupoval v souladu s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho zrušujícím rozhodnutí ze dne 4. 5. 2018, v němž byl žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v jeho rozsudku ze dne 23. 8. 2017, č. j. 15 A 59/2016-78. Žalovaný poznamenal, že od 21. 8. 2015 je postaveno najisto, že změna stavby povolená rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 21. 4. 2014 není v souladu s územně plánovací dokumentací, což znamená, že stavební povolení je v zásadním rozporu s právními předpisy. Žalovaný konstatoval, že neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí krajského úřadu, a ponechal na úvaze soudu, zda je žaloba důvodná a nakolik je argumentace žalobkyně dostatečná a průkazná pro zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí krajského úřadu. Podle žalovaného neuvedla žalobkyně skutečnosti svědčící závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, resp. že jím byla žalobkyně zkrácena na svých právech. Navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

8. Žalobkyně v replice ze dne 17. 3. 2020 připomněla, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 19. 8. 2015 bylo zrušeno, a proto popřela, že by od 21. 8. 2015 bylo postaveno najisto, že změna stavby není v souladu s územně plánovací dokumentací. Podle žalobkyně i v případě, že by změna stavby skutečně nebyla v souladu s územně plánovací dokumentací,

nemá tato skutečnost vliv na jistotu (*patrně míněno nejistotu, pozn. soudu*) žalobkyně, zda bude moci pokračovat ve své podnikatelské činnosti v předmětné provozovně. Zdůraznila, že stavební povolení by bylo namíste zrušit jen, pokud by újma na veřejném zájmu převažovala nad újmou vzniklou žalobkyni. Správní orgány však podle žalobkyně nebyly schopny prokázat existenci jakýchkoli jevů narušujících pohodu bydlení v okolí záměru, ani původ těchto jevů v provozu žalobkyně. Postup krajského úřadu, který i přesto znovu stavební povolení zrušil, a žalovaného, který toto rozhodnutí potvrdil, označila žalobkyně za nezákonný. Dodala, že nezneužívá opravné prostředky, pouze brání svá práva.

Osoba zúčastněná na řízení

9. Jako osoba zúčastněná na řízení se přihlásilo město Česká Kamenice, k věci se však nevyjádřilo.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval žalobní námitkou, že správní orgány ignorovaly závazný právní názor zdejšího soudu vyslovený v jeho rozsudku ze dne 23. 8. 2017, č. j. 15 A 59/2016-78. V tomto rozsudku soud uvedl, že *„[z]ákladní podmínkou toho, aby mohlo být případné narušení pohody bydlení považováno za újmu na veřejném zájmu a následně poměřováno s újmou žalobkyně, je přesná identifikace toho, v jakých konkrétních jevech má narušení pohody bydlení spočívat, spojená s prokázáním existence těchto jevů. Za narušení pohody bydlení může být považován např. nárůst dopravy, hluku či zápachu a jiné podobné negativní jevy spojené s provozem stavby. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i předcházejícího rozhodnutí krajského úřadu vyplývá, že narušení pohody bydlení spatřovaly správní orgány v obtěžování pachovými látkami, které mělo být způsobeno provozem malírny skla. V této souvislosti však správní orgány neprovedly žádné dokazování a vycházely toliko ze subjektivních vjemů vlastníků sousedních nemovitostí, aniž by jakkoli zkoumaly intenzitu obtěžování a ověřovaly, že původcem těchto pachových látek byl právě provoz žalobkyně. Bez řádného prokázání existence obtěžování pachovými látkami, jeho původu v provozu žalobkyně a jeho intenzity nelze podle názoru soudu učinit závěr o tom, že při zachování pravomocného stavebního povolení by došlo k narušení pohody bydlení, natožpak poměřovat újmu spočívající v narušení pohody bydlení s újmou na straně žalobkyně způsobenou zrušením pravomocného stavebního* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povolení.“ Soud v předmětném rozsudku uzavřel, že „... závěr správních orgánů o existenci újmy vzniklé veřejnému zájmu v podobě ztráty vlastníky sousedních nemovitostí legitimně očekávané pohody bydlení nerušené výrobní činností vychází ze skutkového stavu, který však nemá oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění. Totéž platí i pro závěr o trvalé hygienické zátěži, ve vztahu ke kterému správní orgány rovněž neprovedly žádné dokazování.“ Tímto právním názorem soudu pak byly správní orgány v projednávané věci vázány ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s., tudíž bylo jejich povinností doplnit skutková zjištění a provést dokazování tak, aby jejich závěry měly dostatečnou oporu ve správním spisu. Této povinnosti správní orgány podle názoru soudu nedostály, předmětná žalobní námitka je proto důvodná.

14. Soud si je vědom toho, že žalobkyně předmětnou provozovnu neuvedla do provozu, tudíž není možné provést jakákoli měření negativních vlivů spojených přímo s provozovnou žalobkyně, k níž se vztahuje stavební povolení zrušené v přezkumném řízení. Tato skutečnost však nezabavuje správní orgány povinnosti řádně zjistit skutkový stav a prokázat, že byly naplněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení. Soud připomíná, že prvotní podmínkou pro zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení je skutečnost, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (srov. § 97 odst. 3 správního řádu). Splnění této podmínky bylo v projednávané věci prokázáno, neboť změna stavby povolená stavebním povolením, pokud jde o zřízení provozovny malování skla včetně vypalovacích pecí, není v souladu s územně plánovací dokumentací, což znamená, že v tomto rozsahu je stavební povolení v zásadním rozporu s právními předpisy, když stavební úřad při jeho vydání porušil § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona (podrobnější zdůvodnění vtělil soud do svého rozsudku ze dne 23. 8. 2017, č. j. 15 A 59/2016-78, a na těchto závěrech nadále trvá). V přezkumném řízení musí správní orgány dále zjišťovat (a řádně důkazně podložit), zda žalobkyně z předmětného stavebního povolení nabyla nějaká práva v dobré víře, a pokud ano, musí rovněž zkoumat (a opět důkazně podložit), zda újma, která by zrušením stavebního povolení žalobkyni vznikla, není ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu (srov. § 94 odst. 4 správního řádu). V této fázi zjišťování skutkového stavu (dokazování) však správní orgány selhaly.
15. Žalobkyni soud plně přisvědčuje v tom, že ze závazných stanovisek dotčených orgánů, které tvořily podklady pro stavební řízení a v nichž byly stanoveny podmínky pro povolení předmětné změny stavby, nelze bez dalšího dovozovat výskyt negativních jevů, kterému má právě stanovení podmínek předcházet. Pokud by se z podmínek závazných stanovisek presumoval negativní dopad staveb, který mají tyto podmínky vyloučit, vedlo by to podle názoru soudu k absurdním závěrům a v konečném důsledku by nebylo možné povolit žádnou stavbu bez ohledu na to, zda byly stanovené podmínky splněny, či nikoli.
16. Na druhé straně soud nepřehlédl, že předmětné stavební povolení v dané podobě, pokud jde o zřízení provozovny malování skla včetně vypalovacích pecí, vůbec nemělo být vydáno, neboť v tomto rozsahu není v souladu s územně plánovací dokumentací. Je otázkou, do jaké míry si této skutečnosti měla být žalobkyně vědoma již v době vydání předmětného stavebního povolení, a do jaké míry tedy z tohoto stavebního povolení nabyla nějaká práva v dobré víře. Touto otázkou se správní orgány nezabývaly, proto se k ní nebude vyjadřovat ani soud. Jen na okraj k tomu zdejší soud poukazuje na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[s]tavebník se v přezkumném řízení nemůže zpravidla dovolávat dobré víry (§ 94 odst. 4 správního řádu), realizoval-li záměr bez povolení, případně jej realizoval způsobem výrazně odlišným od schválené projektové

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dokumentace, anebo sám způsobil, že stavební úřad nemohl řádně splnit svoji zákonnou povinnost posoudit záměr a vydat takové rozhodnutí, které by vycházelo z pravdivého vyličení rozhodných skutečností. Vedle toho nelze přiznat dobrou víru ani takovému jednání stavebníka, které je bezpochyby v příkrém a naprosto zjevném rozporu se základními zásadami územního plánování, ochrany životního prostředí a veřejného zdraví, a to ani tehdy, pokud stavebník neuvede stavební úřad v omyl a stavební úřad povolení k umístění stavby či ke stavbě v rozporu se zákonem vydá“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014-36). Zda je případ žalobkyně srovnatelný s citovaným judikátem, ponechává soud na posouzení správních orgánů.

17. Za situace, kdy nelze provést jakákoli měření negativních vlivů spojených přímo s provozovnou žalobkyně, neboť ta nebyla uvedena do provozu, zbývala správním orgánům možnost v souladu s § 56 správního řádu vyžádat si odborná vyjádření od jiných příslušných správních orgánů, jejichž předmětem by byly informace o tom, zda jsou s provozováním malířny skla a vypalovacích pecí běžně spojeny nějaké negativní vlivy (nejen obtěžování zápachem), jež by narušovaly veřejný zájem vycházející z práva na pohodu bydlení v oblasti, která je k tomuto účelu primárně určena. Při nemožnosti ověření konkrétních negativních vlivů provozovny žalobkyně by takováto odborná vyjádření mohla poskytovat dostatečný podklad pro závěr, že také provozovna žalobkyně by po uvedení do provozu mohla být původcem negativních jevů o určité předpokládané intenzitě. Tím by správní orgány zjistily alespoň potenciální rozsah újmy hrozící veřejnému zájmu, který by následně mohly poměřit s újmou na straně žalobkyně. Takto však správní orgány nepostupovaly, a proto soud setrvává na svém závěru vysloveném již v rozsudku ze dne 23. 8. 2017, č. j. 15 A 59/2016-78, že skutková zjištění správních orgánů nemají oporu ve správním spisu, což zakládá vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
18. Poté se soud zabýval žalobní námitkou, že je zcela nepřípustné, aby krajský úřad zrušil celé stavební povolení, ačkoli podstatná část stavby, v rámci stavebního povolení snadno identifikovatelná, byla povolena v souladu se zákonem i s územně plánovací dokumentací. K podobné námitce soud již v rozsudku ze dne 23. 8. 2017, č. j. 15 A 59/2016-78, uvedl, že stavební povolení mělo pouze jeden výrok povolující jednu stavbu: *„Změna stavby před dokončením a přístavba k rodinnému domu na pozemku pozemková parcela číslo XA, stavební parcela XB v katastrálním území X“*, a proto krajský úřad objektivně nemohl zrušit pouze část stavebního povolení. V návaznosti na aktuální judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví, která směřuje k minimalizaci zásahů do existujících právních vztahů a právní jistoty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2022, č. j. 1 Afs 332/2021-61, odst. 39, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2021, č. j. 30 A 77/2019-44, odst. 21), však zdejší soud svůj tehdejší závěr revidoval.
19. Podle § 97 odst. 3 správního řádu platí, že *„[r]ozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.“*
20. Vzhledem k tomu, že zjištěný rozpor stavebního povolení s právními předpisy se vztahoval pouze ke zřízení provozovny malování skla včetně vypalovacích pecí, dospěl soud k závěru, že nebyl dán důvod pro zrušení celého stavebního povolení, neboť ve zbývajícím rozsahu – alespoň podle tvrzení správních orgánů – nebylo v rozporu s právními předpisy. Pokud tedy krajský úřad shledal důvody pro postup podle § 97 odst. 3 správního řádu, měl v souladu s tímto ustanovením svým rozhodnutím předmětné stavební Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povolení změnit tak, že změnu stavby v rozsahu zřízení provozovny malování skla včetně vypalovacích pecí, u níž zjistil rozpor s právními předpisy, nepovolí, zatímco zbývající část změny stavby, která je v souladu s právními předpisy, povolí. Rozhodnutí, jímž krajský úřad zrušil celé stavební povolení, ačkoli jeho část nebyla v rozporu s právními předpisy, je podle názoru soudu nezákonné, neboť neodpovídá požadavku na minimalizaci zásahů do existujících právních vztahů a do právní jistoty; totéž platí pro navazující rozhodnutí žalovaného, jímž bylo předmětné nezákonné rozhodnutí krajského úřadu potvrzeno.

21. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení a podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že se zjištěná vada řízení i nezákonnost projevily již v řízení před krajským úřadem, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také zmíněné rozhodnutí krajského úřadu. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. V dalším řízení správní orgány doplní dokazování ve shora naznačeném smyslu (což jim samozřejmě nebrání v tom, aby případně provedly i další důkazy) a výsledné rozhodnutí formulují tak, aby zásah do práv žalobkyně byl co nejmenší a odpovídal toliko zjištěné nezákonnosti stavebního povolení.
22. Zjištěná vada řízení bránila soudu v tom, aby se zabýval dalšími žalobními námitkami, neboť soudu nepřísluší předjímat závěry správních orgánů, k nimž dospějí po odstranění této vady a nezbytném doplnění dokazování.
23. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT; podání repliky – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.
24. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. května 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu